Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 276 343 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. VERACHTERT**
Dorpsstraat 124
3900 PELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. WINTERS, die *loco* advocaat P. VERACHTERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten
De heer E., M.F.I., geboren te Veldhoven, op 26.05.1991 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd op 02.02.2022 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij nog veroordeeld kan worden.
Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er een grootschalige cannabisplantage werd aangetroffen in de woning van betrokkene. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (inbreuk op de wetgeving inzake drugs) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 10.03.2022 gehoord en verklaarde dat hij sinds 22 jaar in België woont; dat hij op jonge leeftijd verhuisde naar België samen met zijn ouders en nooit meer is teruggekeerd naar Nederland; dat hij na zijn detentie terug bij zijn moeder in Lommel zou gaan wonen; dat hij geen medische problemen heeft die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar Nederland; dat hij een relatie heeft met P.C.; dat zijn moeder en zijn zus in België wonen; dat hij geen kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omdat hij hier bijna heel zijn leven woont; dat hij door omstandigheden zijn verblijfskaart niet heeft kunnen verlengen en zou graag blijven om alles op een rijte te zetten; dat hij in Nederland bij niemand terecht kan. Betrokkene was in het bezit van een E+kaart, vervallen op 10.10.2018.
Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.
Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten.
Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Betrokkene verklaarde een relatie te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat zij verblijfsrecht heeft in België. Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in Nederland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaarde dat zijn moeder en zijn zus in België wonen. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N.. Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen zijn moeder of zijn zus aantonen. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren daar hij het grootste deel van zijn deel in België heeft doorgebracht en dat hij zijn verblijfskaart is vergeten te verlengen. Betrokkene kan steeds na zijn invrijheidstelling opnieuw een verblijfsaanvraag

indienen. Het is aan de bevoegde diensten om te oordelen of hem al dan niet opnieuw verblijfsrecht kan toegekend worden. Hoe dan ook, wordt geacht dat betrokkene intussen een leeftijd heeft bereikt dat hij kan instaan voor zijn eigen onderhoud en dus niet meer afhankelijk is van zijn moeder in België. Zijn familie kan hem ook vanuit België ondersteunen om zijn leven in Nederland op te bouwen, moest dat nodig zijn. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middelonderdeel van het enig middel luidt als volgt:

"5.1. Geen afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk - artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15 december 1980

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er gewag gemaakt van het feit dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker niet meer dan twee achtereenvolgende jaren afwezig is geweest in het Rijk, bij gebrek aan bewijs men oordeelt dat hij zijn duurzaam verblijfsrecht zou hebben verloren.

Verzoeker heeft wel degelijk een duurzaam verblijf in België bekomen, hetgeen blijkt uit een e+ kaart (stuk 6), dewelke is komen te vervallen op 10 oktober 2018.

Het is louter en alleen een vergetelheid dat verzoeker dergelijk document niet heeft verlengd, daar hij alleszins nooit het Belgisch grondgebied heeft verlaten, laat staan voor een achtereenvolgende periode van meer dan twee jaar.

Een en ander kan eenvoudigweg worden aangetoond door enerzijds de huurovereenkomst (stuk 5), waaruit blijkt dat er een huurovereenkomst voor een gezinswoning/hoofdverblijfplaats werd afgesloten op 1 februari 2016 om te eindigen op 31 januari 2025.

Tot aan zijn arrestatie heeft verzoeker hier dan ook altijd verbleven.

Daarnaast brengt verzoeker een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij, waaruit volgt dat hij tewerkgesteld was voor de firma […], en dit vanaf 17 september 2018, waarbij deze arbeidsovereenkomst slechts zeer recent werd beëindigd ten gevolge van de aanhouding, en dit op 13 februari 2022. (stuk 7)

Voor de volledigheid brengt verzoeker eveneens bewijsstukken van geneeskundige verzorging in een periode van juni 2021 tot en met augustus 2021 bij, opnieuw om aan te tonen dat de medische verzorging in België werd genoten en niet in Nederland, hetgeen voldoende aantoont dat er wel degelijk sprake is van een continu verblijf en er alleszins geen afwezigheid is van twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk. (stuk 8)

Gelet op het bovenstaande kan men dan ook niet anders dan concluderen dat verzoeker zijn permanent verblijf alleszins niet verloren heeft op grond van artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15 december 1980, en dit om de eenvoudige reden dat er geen sprake is van een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk, hetgeen voldoende wordt aangetoond op basis van de bijgebrachte stukken."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"De verwerende partij wenst te vervolgen dat in de bestreden beslissingen wordt benadrukt dat verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren op grond van artikel 42quinquies § 7 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:
"Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk"
Verzoeker kan niet betwisten dat zijn Belgische verblijfskaart vervallen is sedert 10.10.2018 en dat hij overeenkomstig artikel 39§7 van het Vreemdelingenbesluit geacht wordt het grondgebied te hebben verlaten.
Verzoeker toont niet aan dat hij vanaf 10/01/2019 tot minstens 10/01/2021 in het Rijk heeft verbleven. Er werd dan ook niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verloren door zijn afwezigheid op het Belgisch grondgebied tijdens de voormelde periode.
Verzoeker voegt een tewerkstellingsattest, een arbeidsovereenkomst, een huurovereenkomst en een bewijs van geneeskundige zorgverstrekking bij om zijn aanwezigheid in het Rijk aan te tonen.

Die documenten werden maar overgemaakt na het nemen van de bestreden beslissing en er kan dan ook geen acht op worden geslagen. Verzoeker heeft nooit stappen ondernomen om zich te laten herinschrijven.
Louter ten overvloede en ondergeschikt: Het is niet omdat de arbeidsovereenkomst niet beëindigd is, dat men daardoor ook effectief arbeidsprestaties verricht en dat men een loon ontvangt, laat staan dat een tewerkstellingsattest zou kunnen bewijzen dat men aanwezig is op het Belgisch grondgebied. En dit geldt des te meer nu verzoeker geen loonfiches bijbrengt.
Een huurovereenkomst bewijst evenmin de fysieke aanwezigheid in het Rijk.
De bewijzen van zorgverstrekking dateren van juni 2021, dus meer dan twee jaar na januari 2019. Die documenten hebben aldus, in iedere hypothese, geen impact op de motivering van de bestreden beslissing.
Verzoeker toont niet aan dat er op onjuiste wijze toepassing werd gemaakt van artikel 42quinquies §7 van de Vreemdelingewet."

2.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren op grond van artikel 42*quinquies*, §7 van de Vreemdelingenwet, wat bepaalt:

"Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk."

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, was verzoeker in het bezit van een E+-kaart en had hij dus een duurzaam verblijfsrecht. De kaart is echter vervallen op 10 oktober 2018, wat verzoeker overigens niet betwist.

De verwerende partij heeft daarop geoordeeld dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker "in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk" en dat het tegendeel niet is bewezen. Ze concludeert dat verzoeker het Rijk langer dan de toegestane termijn, namelijk meer dan twee achtereenvolgende jaren, heeft verlaten en dat hij dus zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Verzoeker betwist deze vaststelling. Hij betoogt dat hij nooit het Belgisch grondgebied heeft verlaten, laat staan voor een achtereenvolgende periode van meer dan twee jaar. Het feit dat hij zijn E+-kaart niet heeft verlengd betreft een loutere vergetelheid, zo stelt hij. Hij legt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken voor om zijn aanwezigheid in het Rijk aan te tonen:

- Een huurovereenkomst, waaruit blijkt dat er een huurovereenkomst voor een gezinswoning/hoofdverblijfplaats werd afgesloten op 1 februari 2016 om te eindigen op 31 januari 2025. Verzoeker stelt dat hij hier altijd heeft verbleven tot aan zijn arrestatie.
- Een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor de tewerkstelling van verzoeker bij de firma […] vanaf 17 september 2018. Verzoeker betoogt dat de arbeidsovereenkomst slechts zeer recent werd beëindigd ten gevolge van de aanhouding, namelijk op 13 februari 2022.
- Bewijsstukken van geneeskundige verzorging in een periode van juni 2021 tot en met augustus 2021 die aantonen dat de medische verzorging in België werd genoten.

In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat deze documenten maar werden overgemaakt na het nemen van de bestreden beslissing en er dan ook geen acht op kan worden geslagen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier, en meer bepaald uit het "Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling", blijkt dat verzoeker nooit de gelegenheid heeft gekregen om standpunt in te nemen over zijn vermeende afwezigheid van het Belgische grondgebied. Niettegenstaande hij tijdens zijn gehoor op 10 maart 2022 heeft aangegeven dat hij sinds 22 jaar in België woont, dat hij op jonge leeftijd verhuisde naar België samen met zijn ouders en nooit meer is teruggekeerd naar Nederland en dat hij door omstandigheden zijn verblijfskaart niet heeft kunnen verlengen, heeft de verwerende partij op geen enkel moment aangegeven dat zij overwoog zich te beroepen op zijn vermeende afwezigheid en het daaropvolgende verlies van zijn verblijfsrecht. Er werden sowieso geen verdere vragen gesteld rond zijn aanwezigheid in België gedurende de afgelopen jaren. Het kan verzoeker dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij thans gebruik maakt van de eerste gelegenheid die hij heeft om te trachten aan te tonen dat het standpunt van de verwerende partij niet correct is en dat zij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 42*quinquies*, §7 van de Vreemdelingenwet.

Nu verzoeker door de verwerende partij niet in de gelegenheid werd gesteld om het tegendeel aan te tonen, kon de verwerende partij niet zonder meer besluiten tot de toepassing van artikel 42quinquies, §7

van de Vreemdelingenwet om te wijzen op verzoekers vermeende verloren gegane verblijfsrecht, temeer nu de thans voorgelegde stukken een indicatie kunnen vormen voor het feit dat hij weldegelijk in België aanwezig was de afgelopen jaren. Met de a posteriori beoordeling van de voorgelegde stukken door de verwerende partij in haar nota kan geen rekening worden gehouden, nu verzoeker zich daar niet tegen heeft kunnen verweren.

In het licht van alle voorgaande vaststellingen kon de verwerende partij niet zonder meer concluderen dat verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren op grond van artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet. Het argument van de verwerende partij dat verzoeker nooit stappen heeft ondernomen om zich te laten herinschrijven doet daaraan geen afbreuk. De kernvraag is immers of deugdelijk werd vastgesteld dat verzoeker gedurende twee achtereenvolgende jaren afwezig was uit het Rijk met een verlies van zijn verblijfsrecht tot gevolg.

2.4. Het eerste middelonderdeel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers, alvorens aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd moet eerst een gefundeerd antwoord worden geboden op de vraag of hij al dan niet nog een duurzaam verblijfsrecht heeft en zo ja, onder welke voorwaarden van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet dit desgevallend kan worden beëindigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS